

drago the gaucho

DRAGOssa on paljon samaa kuin Tarzan-sarjoissa. Fyysisesti ja psyykkisesti päähenkilö DRAGO tuo paljolti mieleen apinain kuninkaan ollen kuin hänen pikkuveljensä, tumma ja lihaksikas. Tahtumat sijoittuvat Argentiinaan juuri toisen maailmansodan jälkeeseen. Drago elää isänsä maatilalla ja hänen ympäriltään löytyvät kaikki tarpeelliset arkkityypit: kauniit petolliset naiset, kauniit hyvät naiset, kiero veitsenheittäjä Stiletto, mielipuolinen natsiparoni Zodiac monokkeleiseen ja Dragon aisaparina klassinen Sancho Panza -tyyppi Tabasco.

Sarjan voima on oirroksissa, ei juonessa. Paroni Zodiac, sodasta säästynyt vaha entinen natsi suunnittelee maailman tuhoa ja USA:n luhistamista pudottelemalla atomipommeja mm. Bikinille upottamaan Yhdysvaltain laivaston. Romantikkua ja muita sivujuonia on myös kuvassa mukana.

Hogarthin piirtämistyylillä on sanottu väkivaltaiseksi. Maisemat ovat uhkaavia, varjot häilyvät ja ihmisten liikkeitä ja asennot ovat kovia, uhkuvat voimaa ja rajua liikettä. Drago pääsee pullistelemaan lihaksiaan Tarzanin tapaan Hogarthin kulljettessa häntä pitkän aikaa ilman paitaa. Toiminta kuvataan tavalla, jota juuri väkivaltainen parhaiten kuvaa. Paroni Zodiacista ei näy lierihattunsa ja viittansa varjosta muuta kuin monokkeli, kyömy nenä ja pitkässä imukkeessa oleva savuke. Kieltämättä tehokasta.

Piirtäjä todella nauttii myös naisten puvuilla ja asennoilla leikkimisestä. Kuvankauniiden naisten puvut ovat ylenpalttisen mielikuvituksellisia. Hänen tyyliään on kutsuttu barokki-tyyliksi. Kuvien taustat ja maisemat ovat jotenkin unenomaisia.

Dragon laulu "The Song of Drago the Gaucho" myös sävellettiin Hogarthin itsensä tehdessä siihen sanat. Laulu ei kuulemma kuitenkaan saanut erityisempää menestystä.

Drago-albumia ei ole suomeksi ilmestynyt. Se on ilmestynyt ainakin ranskaksi 1971 mustavalkoisena (ks. Info 2/72) (ja Coc Hardi-lehdessä numerosta 57 numeroon 104 huhtikuusta 1947 maaliskuuhun 1948), espanjaksi 1973 Noveno Arte -sarjassa, Espanjassa väritettynä. Albumi löytyy myös ainakin italiaksi ja kaiken todennäköisyyden mukaan myös englanniksi.

Mikäli mahdollista, kannattaa tutustua Dragoon. Vaikka se on vain lyhytaikainen episodi "sarjakuvan Michelangelon" Hogarthin tuotannossa, se on sitäkin merkittävämpi sarjakuva. Tarzanologeille se tarjoaa myös mielenkiintoisen vertailukohdan.

Heikki Jokinen

Burne Hogarth arvostetaan maailman johtavien sarjakuvapiirtäjien joukkoon kuuluvaksi. Hänen Tarzaninsa onkin kauttaaltaan loistokasta työtä. Hänen vähemmän tunnettu mutta yhtä loisteliias työssä on DRAGO, joka ei tietääkseni ole suomeksi ilmestynyt. Se ilmestyi vain vuoden päivät, alkuaan New York Postissa marraskuun 4:stä 1945 marraskuun 10:een 1946.

Hogarth oli lahjakas piirtäjä jo pienestä pitäen. 15-vuotiaana hän aloitti sarjakuvien tekemisen syndikaatin apupiirtäjänä. Piirrettyään ja avustettuaan useita sarjoja hän sai vuonna 1936 tilaisuuden osoittaa kykynsä, kun Tarzanin silloinen piirtäjä Harold Foster ilmoitti aikeistaan siirtyä muualle ja United Features Syndicate etsi uutta piirtäjää. Hogarth kelpuutettiin heti kättelyssä ja ensimmäinen sarja tuli julkisuuteen toukokuun 9. 1937. Kuitenkin vuonna 1945 syntyi syndikaatin ja piirtäjän välille kärhämää ja Hogarth lopetti Tarzanin tekemisen. Tällöin syntyi Robert Hall-syndikaatin suojissa DRAGO. 1947 Hogarth palasi Tarzaninsa pariin takaisin, hiukan eri ehdoilla kuin aiemmin. Kiistaa oli ollut piirtäjän oikeudesta omiin töihinsä. 1947 julkaistiin myös lyhyen aikaa Hogarthin ainoa huumorisarjaa "miracle jones".

Hogarthin sopimus umpeutui 1950 ja hän kieltäytyi enää uusimasta sitä siirtyen opettajaksi 1947 perustettuun "School of visual arts" nimiseen laitokseen. Tällä koululla on nykyään USA:ssa hyvä maine. Eläkkeelle Hogarth jäi 1970. Pari vuotta myöhemmin hän taas teki uusia versioita Tarzanista. Hogarth oli tunnettu erityisesti lennokkaasta, dynaamisesta tyylistään piirtää ihmisiä ja eläimiä. Hän on julkaissut aiheesta kolme kirjaakin, "Dynamic anatomy", "Drawing the human head" ja "Dynamic figure drawing".

